

Draudzības skartie

EDGARA LĀČA FOTO

Svētku trio "Kolektīvs Draudzība". No kreisās: Andis Grīva – mūzikas un tekstu autors, runātājs; Armands Svinsters – parasti runā vismazāk, spēlē trompeti, ukuleli, dzied un pēc izmēra grupā lielākais; Elza Ellere – kolektīva krāsiņa, saukta arī par odziņu, vijole, balss. "Kolektīvs Draudzība" Valentīndienas vakarā kultūras namā "Wiktorija" priecēs arī liepājniekus.

✂ Agnese Kuplēna, "Talsu Vēstis"

Lēnām un pārliecinoši zem Latvijas mūzikas debesīm savu vietu sākuši iekarot trīs talsinieki – Elza, Armands un Andis jeb "Kolektīvs Draudzība", kuri prot svinēt dzīvi un mūziku tajā. "Uz mūsu koncertiem noteikti nāks visu vecumu cilvēki, kuri ir pozitīvi un ar gaišu skatu nākotnē. Snobi nenāks," pārliecinoši saka Andis – cilvēks, kurš nevarot klusējot nosēdēt ne mirkli. "Tā ar mani ir, jā, – es varu visu laiku runāt," smaidot atzīstas mūziķis.

KATRS NO SAVAS PASAULES MALAS

Draudzīgais kolektīvs nemaz nav iesācēji mūzikā, ar spēlēšanu ballītēs un vispār muzicēšanu visi trīs nodarbojas jau kādu laiku, tomēr tagad sajutuši, ka pienācis laiks arī oriģināldarbiem. Talsinieki radījuši savu pirmo oriģināldziesmu "Dzimšandiena", iekļaujot tajā sev raksturīgo azartu, humoru un savdabīgo instrumentālo skanējumu, radot lielisku harmoniju starp ukuleli, ģitāru, vijoli un trompeti. Protams, nepamanāms nepaliek arī skaistais balsu salikums.

Konkrēti šāds sastāvs ar nosaukumu "Kolektīvs Draudzība" nepastāv ļoti ilgi, jo līdz šim muzikālajam projektam katrs muzicējis atsevišķi, bet sagādījis tā, ka visi trīs atgriezušies Latvijā no ārvalstīm aptuveni vienā laikā. "Vispirms Talsos atgriezās Armands no Nīderlandes, kur absolvēja Mūzikas akadēmiju. Pēc tam es sapratu, ka man jāatgriežas Talsos no Vācijas, jo šeit ir Armands! Jutu, ka mums vajag spēlēt kopā un viss būs forši," stāsta Andis. Arī Elza, kas ir Anda māsa, atstāja savu dzīvi Šveicē un atgriezās dzimtajā Talsu pusē. "Kad es apjautu, kāds būs aptuvenais uzstādījums, nebija šaubu, ka jābūt "Kolektīvam Draudzība", jo bijušais kolhozs ar nosaukumu "Draudzība" vieno visus kolektīva dalībniekus.

Draudzība mūziķu starpā esot mūžību sena. "Mēs ar Armandu draudzējamies kopš Elzas dzimšanas," smaida Andis. Uz jautājumu, kas notur kolektīvu uz kopīgu vilni, visi vienbalsīgi atbild, ka prieks par kopīgo skanējumu. Šis process esot kā mūzikas terapija. "Ja mēs viens otram radām labas emocijas muzicējot, tad ar šīm emocijām gribas dalīties arī publiski, lai arī skatītāji saņem šo pozitīvisma devu," apstiprina Andis.

"DZIMŠANDIENAS" PIEDZIMŠANA

Kopdarbs kolektīvā esot aizsācies, spēlējot džeza standartus, aranžējot dažādas dziesmas savā stilā un muzicējot ballītēs. Armands atceras, ka impulss savas dziesmas radīšanai esot bijis dabisks, kas radies visiem kopā. "Jutām, ka ir istais brīdis, jo pusotru gadu kopā jau spēlējām ballītēs". Divu nedēļu laikā esot uzrakstīta un iespēlēta dziesma, vēl divu nedēļu laikā tapis klips. Video esot milzīgs kopdarbs, kurā gan draugi, gan kolēģi daudz darījuši un ieguldījuši, lai tas taptu. Pateicoties tam, ka Andis strādā kino industrijā, klipam izdevās piesaistīt augsta ranga profesionāļus. "Cilvēki, kas ar mani kopā aptuveni desmit gadus ir nostrādājuši, nerēķināja nedz savu laiku, nedz resursus, brauca šurp no Rīgas un palīdzēja. "Paldies Aigaram Sērmukšim, Jurim Zemītim, Gintam Grīnbergam, Ievai Veiverītei, Gintam Bērziņam, Jurim Poškum un daudziem citiem labiem cilvēkiem, kas palīdzēja tapt mūsu pirmajam klipam," pateicīgs jūtas Andis. Elza piemetina, ka pat mamma esot pieslēgusās, lai pabarotu visu radošo komandu. "Apstāties nevar! Jāturpina uz priekšu! Mums jau top nākamās dziesmas," ar azartu stāsta Elza. Turklāt Andis esot publiski apsolījis "Rīta Panorāmā", ka

pēc mēneša būs nākamais klips, tāpēc tā esot laba motivācija.

IEDVESMO MAMMA

Uz jautājumu par muzikālajiem iedvesmotājiem, mūziķi atbild dažādi – Elzai tā ir vienkārši vēlme muzicēt. "Tā ir nepieciešamība, jo tas baro dvēseli. Muzicēšanas process atļauj jebkādu satraukumu un liek justies labāk." Andim, līdzīgi kā masai, nepieciešams pats muzicēšanas process. "Mēs iedvesmojam viens otru un tālāk publiku. Tā iedvesma nāk no visurienes!"

Savukārt Armandam lielākais iedvesmas avots ir mamma. "Kad es biju mazs, mamma man daudz dziedāja, vēl tagad tās melodijas atceros. Viņa dziedāja vienmēr un visur – sabiedriskajos pasākumos viņa bija tā, kas pirmā celās kājās, izvilka no mugursomas dziesmas daudzos eksemplāros un visiem teica, ka jādzied, un visi dziedāja! Patiesībā arī man viņa lika dziedāt. Viņa ir liela Raimonda Paula fane, Maestro dzimšanas dienā vienmēr karina karogu. Kā iznāk kāda jaunākā Raimonda Paula grāmata, tā man to vienmēr dāvina. Mammai arī patīk "Kolektīvs Draudzība". Jā, mamma ir tā, kas iedvesmo muzicēt!" ■

Bibliotēka iesprūk muzeja laukā

✂ Ieva Vilmane, "Saldus Zeme"

Saldus novada bibliotēka pirms dažām nedēļām atguva savu visvecāko grāmatu – pirms 200 gadiem izdoto "Biblia, tas ir: Tā Svētā Grāmata jeb Dieva Svētie raksti" –, kuru restaurēja. Kamdēļ tai grūti atrast vietu samērā plašajās telpās, jautāju bibliotēkas direktorei Margaritai Marcinkevičai.

Sācies Saldus novada bibliotēkas simtais gads, un drīzumā noslēgsies piecu gadu programma "Latviešu grāmatai 500". Abas jubilejas ierosināja M. Marcinkeviču uzmanīgi pārskatīt, kas glabājas visu bibliotēku plauktos. Elektroniskais katalogs parādīja, visvecākais izdevums glabājas Saldū.

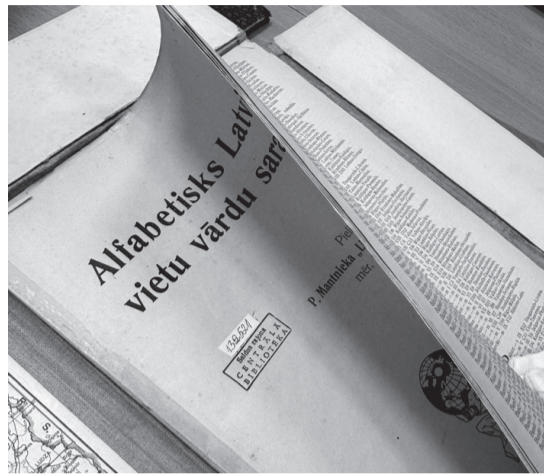
Saldus novads nevar lepoties ar iespaidīgu senizdevumu krājumu. No restauratoru viedokļa mazumiņš glabāts pavirši, lai neteiktu, bezatbildīgi. Margarita Marcinkeviča apņēmusies bibliotēkas vēsturiski vērtīgākos izdevumus glabāt kā acuraugu. Viņa stāsta: "Padomju cenzūra grāmatas neželēja, un tika iznīcināti daudzi senizdevumi. Zinu, ka liepājnieki savējos nobēdzināja pagrabā, prom no varas acīm, tāpēc šodien viņi pamatoti lepojas ar iespaidīgu krājumu. Kā bijis Saldū, nezinu, taču redzams, ka te rikojušies kā daudzās citās bibliotēkās – Atmodas gados un vēlāk senizdevumus atguva, nopērkot tos izsolēs vai pieņemot dāvinājumā no privātpersonām.

Ar senizdevumiem pamatīgāk iepazīšinos, kad strādāju Jelgavas Zinātniskajā bibliotēkā. Tā kā tie tika rūpīgi slēpti, uzskatu, ka man ļoti laimējās. Esmu no vāciešu ģimenes, senizdevumi – pārsvarā vācu valodā, tādēļ tieši man uzticēja tikt skaidrībā par grāmatu saturu. Darbs uzturēja vecās drukas lasīšanu un paplašināja vācu valodas vārdu krājumu."

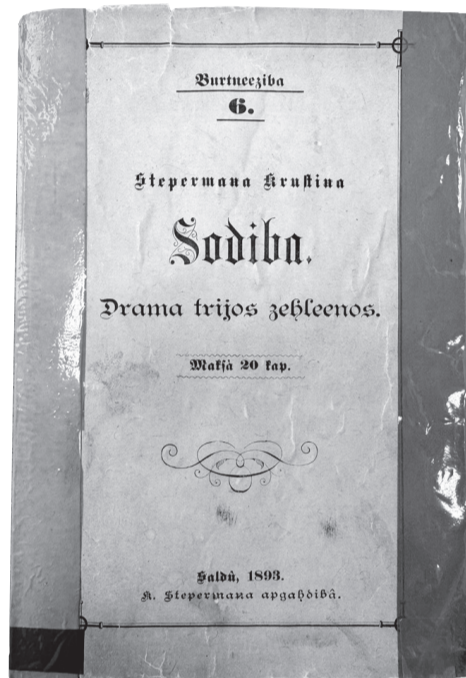
MEKLĒ DROŠU VIETU

Saldenieku dārgumu restaurēja Latvijas Nacionālās bibliotēkas speciāliste Dace Dubrovskā. Žēlīga paskata grāmatu vispirms dezinficēja, pēc tam noslaucīja katru lapu, tad protežēja saplēstās lapas, notīrīja un salaboja ādas vāku... Visiem 12 etapiem vajadzēja pusgadu. Nu grāmata ir mājās, taču tai bibliotēkā nekur nav ideālu apstākļu. Direktore paskaidro: "Vēsturiska grāmata ir trausla substance, tāpēc telpā stingri jākontrolē temperatūra un gaisa relatīvais mitrums. Līdz šim tā bija klusajā lasītavā, tā vasarās uzkarst visvairāk, un svelmē vēsturiskas lietas iet postā. Mums nav skaidrs, kā rīkoties gan ar restaurēto grāmatu, gan pārējiem vēsturiski vērtīgiem izdevumiem."

Restaurēto grāmatu būtu pelnījis redzēt ikviens interesents, taču saldeniekiem stingri rekomendēts eksponēšanas laikam nepārsniegt sešus mēnešus piecu gadu periodā. Mājās pārvesto izdevumu pirmā ieraudzīja Saldus pamatskolas pirmsskolas grupa "Prātnieki", jo ir reti zinātkāra. "Bērniem šķita, ka redz filmās pieminētu Svēto Grālu vai Noslēpumu, kas ilgi meklēts un kuru beidzot drīkst ieraudzīt. Šai grāmatai nav košu zīmējumu, bet bērni tik un tā no tās nenovērsa acis. Restaurēto izdevumu vēlreiz parādīsim marta sākumā mūsu bibliotēkārū biedrības "Saldus vakari" sarīkotā pasākumā par saldnieku ģimeņu bibliotēku vecākajiem vai nozīmīgākajiem eksemplāriem un tad gan uz kādu laiku restaurēto grāmatu atstāsim mierā."

Pētnieks "iestigtu" katrā lapā – tā Saldus novada bibliotēkā saka par 1933. gadā izdoto "Latvijas lielo karti" un tās pielikumiem.

Brutāli salabota, tāpēc neglābjami zaudējusi poligrāfisko vērtību. Saldū pirms 132 gadiem izdota latviešu Šekspīra Stepermaņu Krustiņa drāma "Sodība".

BARBARISKI SALABO "SODĪBU"

Vēsturisku priekšmetu glabāšana nav bibliotēkas pamatuzdevums. No otras puses – nav iemesla pirms daudziem gadu desmitiem saldeniekiem piederējušas vai viņu izdotas grāmatas atdot glabāšanā citām institūcijām. Restaurēšanai atlasīto izdevumu rindā nākamais ir plāns, visai necils un barbariski labots izdevums, 1893. gadā saldnieka Stepermaņa Krustiņa apgādā izdotā drāma "Sodība". M. Marcinkeviča par to stāsta: "Ši mums ir vienīgā Saldū izdotā grāmata ar vēsturisku vērtību. To kāds bibliotekārs labojis, kā tobrīd mācējies un sapratis, – lapas brutāli sastiprinātas ar limentu, vairākas vietās papīra strēmeles uzlīmētas pāri tekstam... Restauratore brīdina: ja šo uzslāņojumu noņems, visticamāk, zaudēsim arī pašu grāmatītiņu. Tā paliks tāda, kāda ir, – bez poligrāfiskas, toties ar vēsturisku vērtību. Tai ir arī bibliogrāfiska vērtība, jo nedomāju, ka daudz kur pasaulē būtu Stepermaņa Krustiņa apgāda izdevumi. Vēl šis plānais izdevums pastāsta, ka latviešu valodā izdotas grāmatas cenzēja jau cariskās Krievijas laikā."

IEVAS VILMANES FOTO

Aizskarama tikai ar baltiem cimdkiem. Par Saldus novada bibliotēkas visvecākās grāmatas restaurēšanu Valsts kultūrkapitāla fonds un Saldus novada pašvaldība samaksāja nepilnus 800 eiro. Restaurēšanu ierosināja bibliotēkas direktore Margarita Marcinkeviča.

BROKA DĒĻ NIEZ ROKAS

Vēsturnieki "iestigtu" vēl vienā Saldus novada bibliotēkas izdevumā – 1933. gadā kartogrāfa Pētera Mantnieka sagatavotajā "Lielajā Latvijas kartē". Direktore kartēs un vietvārdu sarakstā ierauga ceļus, kas sen aizauguši vai uzarti, un vietas, kuras ziņās sen nefigurē (Saldū novada gadiem nav bijis vajadzības piesaukt Paures muižu, Ceperniekus, Bāliņus vai Kaulicas). Izdevums parāda izmaiņas arī mūsu valodā – pirms aptuveni simts gadiem Saldus apkaimē visi runāja par Butnariem, Žvārdi, Blīdienu, Nīgrandu un Lietavu, šajos laikos – par Būtnāriem, Zvārdi, Blīdeni, Nīgrandi un Lietuvu.

"Karšu komplekts mani ārkārtīgi ieinteresēja arī tāpēc, ka tajā kāds nezināma iemesla dēļ ielicis vēl citas, teiksim, interesantas kartes, vēsturniekiem par tām būtu jānoskaidro kas vairāk. Vienos vākos ar Mantnieka karti ir 1942. gadā vāciešu izdota Latvijas karte un 1980. gadu beigās aktualizēta mūsu valsts situācija krievu valodā. Nav šaubu, ka kartes vācu un krievu valodā sastādītas militārām vajadzībām, jo abas apzīmotas ar "slepeni", direktore neslēpj, ka ir ieintrīgēta.

Jautāta, vai Saldus novada bibliotēkai pietiek resursu pievērsties vēstures jautājumiem, viņa padalījās ar priekšvēsti: pēc ilgāka laika izdevies aizpildīt novadpētniecības speciālista vakanci, turklāt ar vēsturnieku; kamēr viņš nav iestrādājies, par darba galvenajiem virzieniem nav runāts.

Saldus novada bibliotēkas pārziņā pirms vairākiem gadiem nonāca visa vietējā kolekcionāra un novadpētnieka Izidora Broka iedzīve. Neizšķirotu mantu gūzmā pavidējušas vairākas perles, piemēram, liela simts gadu sena pastkaršu un apsveikuma kartīšu izlase. Bibliotēkā izjūt pienākumu to saglabāt nākamajām paaudzēm, taču pietrūkst padoma, kā. Varbūt digitalizēs sadarbībā ar Latvijas Nacionālo bibliotēku.

"Bibliotēka nav muzejs, tāpēc ir daudz jautājumu par darbu ar vēsturiskiem priekšmetiem. Liela neskaidrība ir par mūsu iespējām nodrošināt tiem saudzīgus apstākļus, taču jāatzīst, ka manas rokas ieniezējās, tiklīdz ieraudzīju Broka mantojumu. Tajā, domāju, atradīsim daudz kā interesanta," Margarita Marcinkeviča smaida. ■

Teātris kā tilts uz cilvēcību

✦ Linda Kilevica, "Kurzemes Vārds"

Kāpēc Latvijā vispār jāiestudē luga par afgāņu bēgļiem, kāds mums ar to visu sakars? Šādi spriedumi sociālajās vietnēs bija lasāmi, vēl pirms Liepājas teātri pirmizrādi piedzīvoja Viestura Roziņa iestudējums "Divu siržu zēns". Stāsts par svešajiem ir nepieciešams ne tikai, lai justu viņiem līdzī, bet arī lai novērtētu visu, kas mums pašiem ir, uzskata izrādes veidotāji. "Teātris ir mūsu kolektīvais domāšanas process, kas ietekmē kopējo attieksmi," saka aktieris Sandis Pēcis.

NELIELS LĪDZSVARS

Viņš atzīstas, ka pēc romāna un lugas izlasīšanas izjutis bezcerību, jo mēs Latvijā satraucamies par šo un par to, taču kaut kur citur pasaulē cilvēka tiesības var būt tik ļoti ierobežotas. Aktieris domājis, ka nav nekādas jēgas no tā, ka izstāstīs šo stāstu Liepājas un Latvijas publikai. "Tas ir jārada Baltajā namā, Kremli vai Ķīniešu prezidentam, jo šeit nav nekā, kas varētu to ietekmēt," tobrīd domājis S. Pēcis.

Meklējis argumentus sev, kāpēc vajag stāstīt šeit, iedziļinājies un

atradis. "Bēgļu tēma ir ļoti aktuāla Ukrainas un hibrīdkara kontekstā, un tās atspoguļošanas tendence pārsvarā ir negatīva. Ziņas jau arī ir izrāde un nav objektīvs stāsts, ja vien nestāsta no abām pusēm tikai plikus faktus. Ir fona nolūks, kāpēc stāstīt, un vieglāk ir pārdot negatīvo. Līdz ar to izrāde, kas koncentrējas uz ģimenes stāstu, ir neliels līdzsvars," uzsver aktieris. "Vieglī ir pazaudēt cilvēcību, ja cilvēki tiek lietoti kā statistika, kā resurss un ierocis, tiek portretēti bezpersoniski. Ir prieks, ka mūsu stāstā ģimenei viss beidzās labi, bet mēs nevaram taisīt propagandu uz vienu pusi. Ir veselais saprāts un reālā situācija, ne tikai viena patiesība."

Arī liepājniekam, teātra cienītājam Aldim Kukukam Eiropas sašutuma par migrāciju kontekstā bijis interesanti paskatīties no otras puses. "Tas liek aizdomāties, kā mēs, latvieši, brīžiem žēlojamies par dzīvi, bet mēs, var teikt, labi dzīvojam," viņš saka.

Aldis atzīst, ka ikdienā par bēgļu problemātiku īpaši neiespringstot, bet izrādē pievērsis uzmanību cīņai par izdzīvošanu. "Cilvēki ir gatavi riskēt ar savām dzīvībām, lai nokļūtu citā zemē. Latvijā jau tik ļoti nelaužas, laužas turp, kur ir labākie pabalsti – Vācija, Anglija, Zviedrija. Kad izrādes varoņi nokļūva

Austrijā, man likās – kas vainas Austrijā? Kur vēl jāskrien? Tā liekas, no mūsu puses skatoties. Tomēr ne jau visi ir tādi kā izrādē, kuriem tas ir izdzīvošanas jautājums. Ir arī pašlabuma meklētāji, kas grib saņemt naudu un neko nedarīt," pauž skatītājs.

Tieši šis aspekts mākslai būtu jāuzsver – visus vienā maisā likt nedrīkst, norāda dramaturģe Rasa Bugavičute-Pēce, kura vadīja diskusiju ar skatītājiem pēc jauniestudējuma. "Tiem, kas strādā ar šiem ārkārtīgi komplicētajiem jautājumiem un gadījumiem, ir jārisina katra situācija ar pilnu atbildību, nepārvēršot dzīvus cilvēkus par birokrātisku makulatūru. Jo ir situācijas, kad ar pārmērīgu līdzjūtību varam "iebraukt auzās", bet tieši tāda pati "auzās braukšana" var notikt arī gadījumā, ja visus sākam uzskatīt par ienaidniekiem, kuri noteikti te ieradušies, jaunu motīvu vadīti. Tad mēs kļūstam par tiem, kuri iznīcina cerības un dzīves. Mākla šajā gadījumā liek mums saglabāt empātiju un vienlaicīgi arī kritisko domāšanu," viņa uzskata.

REIZ MĒS BIJĀM VIŅU PUSĒ

Teātra kritiķe Dita Jonīte nevarot nosaukt nevienu citu izrādi par bēgļiem Latvijā, tāpēc ir svarīgi, ka teātri par to

sāk runāt. Tēmu izvēle atkarīga no teātra mākslinieciskā vadītāja, un Valters Silis domā par šiem jautājumiem. Kritiķei gan pietrūcis fona informācijas un iemesla iestudējumā risinātajiem notikumiem. "Mani interesē, kas notiek Afganistānā, kāpēc situācija ir tāda, ka cilvēki mūk. Tagad tur ir vēl trakāk, bet lugas notikumi risinās 2000. gadu sākumā," viņa atzīmē.

S. Pēcis pēc pirmo izrāžu nospēlēšanas nevarot viennozīmīgi pateikt, kā skatītāji uztver šo stāstu. "Abonementa izrāžu publika ir profesionāli, kas ar teātri uz "tu", kuri spēj novērtēt dažādību uz skatuves. Viņiem ļoti patika. Būdam 15 gadus teātri, es varu teikt, ka to mēs redzēsim vēlāk, kad nāks publika, kas izvēlas, ko skatīties, nevis iet uz visiem iestudējumiem," pauž aktieris.

Ir visai augstprātīgi domāt, ka mūs jau nu pasaules problēmas neskar, uzskata R. Bugavičute-Pēce. "Mūsdienu politiskās turbulences fonā mēs paši ne tuvu neesam pasargāti no varbūtības reiz atkal kā tauta nonākt patvēruma meklētāju pusē. Ir ļoti viegli atsvešināti noraudzīties uz notikumiem, kad tie mūs it kā neskar, bet mēs paši nemaz ne tik sen bijām bēgļi, mēs saskārāmies gan ar palīdzību, gan ar klaju noraidījumu, mēs atradāmies to pusē, kurus šobrīd izvēlamies nesaprast un nepieņemt," viņa uzsver un pozitīvi vērtē V. Roziņa režijas piegājienu, kurā afgāņu problēmas tiek risinātas kā mūsējās. Bez mēģinājuma marķēt kultūratšķirības, kuras mēs nevarētu līdz galam saprast, bet problēmas centrā liekot ģimeni, kurai nepieciešams tikt prom uz valsti, kurā viņi var ne tikai būt pasargāti, bet arī sagādāt dēlam atbilstošu medicīnisko palīdzību.

LATVIEŠIEM PATĪK NOSLĒPTIES

S. Pēcis spriež, ka atšķirīgais mūs biedē instinktu līmenī, tāpēc negribot šķirojam patvēruma lūdzējus. Ukrainis izskatās mums līdzīgs un nebedē. Mūsu viedokli būvē arī problēmas izklāsts publiskajā vidē. "Islāmticīgajiem ir pavisam citas tradīcijas un adekvātuma izjūtas, atšķirīgs temperaments no mums, ziemeļniekiem. Rietumeiropa tik ļoti grib viņus integrēt, bet saskaras ar milzīgām problēmām izteikto kulturālo atšķirību dēļ – kas ir normāli, ko drīkst un ko ne," saka aktieris. "Izrāde dod ļoti vērtīgu iespēju paskatīties uz sevi un novērtēt to, kas mums ir, bet liekas pašsaprotams un niecīgs. Tas parāda, cik tālu mēs savā cilvēciskajā attīstībā esam tikuši, salīdzinot ar kultūru, kurā liberālas un demokrātiskas vērtības, dzimumu līdztiesība vienkārši nav sastopamas."

"Situācijas ir atšķirīgas – vienā valstī ir karš, citā ir karsts, trešajā ir totalitārs režīms, kurā sievietes ir dzīvnieku statusā," bēgļu jautājumu plašumu ieskicē D. Jonīte. "Bet latviešiem jau tā *baiģi* neinteresē citi. Latviešiem patīk noslēpties – mana sēta, mana druva un svešie lai nelien iekšā un netraucē man dzīvot."

JUSTĪNES GRINBERGAS FOTO

Mazās skatuves ierobežotajā telpā pieci aktieri atklāj 10 gadus ilgstošus notikumus. No kreisās: Kārlis Ērglis, Sandis Pēcis, Anete Rīmkus, Valts Škuja un Artūrs Irbe.

Mūzika

◊ 1. februārī **teātra namā “Jūras vārti” Ventspilī** notiks vērienīgā muzikālā šova “Dziesmu duelis” 20 gadu jubilejas svinības.

◊ 2. februārī **koncertzālē “Lielais dzintars”** atsāksies koncertsērija “Personīgi” – šoreiz skaistākās sonātes vijolei un klavierēm no Bēthovena, Šūmaņa, Janāčeka un Štrausa daiļrades kamerģitāras programmā atskaņos vijolnieks Georgs Sarkisjans un pianists Georgs Kjurdiāns.

◊ 8. februārī Talsu novada **Laidzes Brīvā laika pavadīšanas centrā** izskanēs Laidzes amatierkolektīvu koncerts “Mīlestības gaismā”.

◊ 13. februārī **Saldus Mūzikas skolā** Igo, Jāņa Strazda un Aiņa Zavicka koncerts “Ar tevi”.

◊ 14. februārī **kultūrvietā “Pegaza pagalms”** Valentīna dienas koncertā “atklāti mūzikā” muzicēs Liepājas teātra dziedošā aktrise Everita Pjata-Gertnere, pianists Normunds Kalniņš un kontrabasists Raitis Eleris, kuru izpildījumā skanēs gan vietējo, gan pasaules komponistu skaistākās mīlestības dziesmas.

◊ 15. februārī **koncertzālē “Lielais dzintars”** koncertā “Simfoniskās fantāzijas. Šūmanis. Mendelsons. Lists. Čurļonis” Liepājas Simfoniskais orķestris diriģenta Normunda Šnē vadībā kopā ar solistu, čellistu Florianu Ponu atskaņos romantisma laikmeta komponistu Mendelsona, Šūmaņa, Lista un Čurļoņa simfoniskās fantāzijas un poēmas.

◊ 20. februārī Saldus novada **Remtes kultūras namā** Jūras spēku orķestra koncerts.

Māksla

◊ Līdz 20. februārim **Talsu Kultūras centrā** apskatāma Andra Biezbarža 75. jubilejas izstāde “Ainava ar mani”.

◊ Līdz 15. martam **Sabiles Mākslas, kultūras un tūrisma centrā** apskatāma Ulda Brieža fotogrāfiju izstāde “Laika mednieks”.

◊ **Liepājas muzejā** līdz 2. martam skatāma fotoizstāde “Skaistajai Liepājai – 400”, kas veidota sadarbībā ar biedrību “Liepāja 400”. Aplūkojami 80 attēli par Liepāju, kas tapuši no 19. gadsimta beigām līdz Otrajam pasaules karam. Tās ir speciāli atlasītas, apstrādātas un palielinātas bildes, kuras līdz šim bija redzamas albumos, romantiskajās pastkartēs un kolekcionāru fotogrāfijās.

Dejas

◊ 1. februārī Saldus novada **Blīdenes kultūras namā** Saldus deju kolektīva “Kursa” un draugu koncerts.

◊ 8. februārī **Brocēnu Kultūras centrā** Saldus deju kopas “Bandava” un draugu koncerts.

◊ 24. februārī **koncertzālē “Lielais dzintars”** deju projekts “Fire of Anatolia” piedāvā “Leģendāro turku deju šovu” ar dažādu Turcijas reģionu tautas dejām un mūziku.

Teātris

◊ 4. februārī **teātra namā “Jūras vārti” Ventspilī** būs skatāma sirsnīga komēdija “Mazpiļsāta”.

◊ 6. februārī **Liepājas Latviešu biedrības namā** viesosies Cēsu mazais teātris ar komēdiju “Garā nedēļas nogale”. Tas ir stāsts par četriem draugiem, kuri satiekas brīvdienā mājā, lai kopā pavadītu nedēļas nogali. Lai gan visi pazīstami jau daudzus gadus, īsā laika sprīdī atklājas dažādi pagātnes noslēpumi. Izrādē piedalās Ivo Martinsons, Mārtiņš Liepa, Ilze Liepa un Māra Mennika.

◊ 6. februārī **Brocēnu Kultūras centrā** Valmieras teātra izrāde “Amerikāņu bizonis”.

◊ 8. februārī **Liepājas teātrī** pirmizrāde režisores Ineses Mičules pirmajam iestudējumam Liepājā – 20. gadsimta vidus amerikāņu kulta rakstnieka Artura Millera drāmu “Visi mani dēli”. Lugas centrā ir Džo Kellers ar sievu Keitu un dēlu Krisu. Lai nodrošinātu savas ģimenes labklājību, Džo ir pieņēmis lēmumu, kas vēlāk rada traģiskas sekas. Galvenajās lomās: Ģirts Krūmiņš, Inese Kučinska, Mārtiņš Kalīta, Madara Kalna.

◊ 8. februārī **Rojas Kultūras centrā** viesosies Cēsu Mazais teātris ar viesizrādi “Garā nedēļas nogale”.

◊ 8. februārī **Talsu Kultūras centrā** Valmieras teātra viesizrāde amerikāņu dramaturga, rakstnieka, kinorežisora un scenārista Deivīda Mameta luga “Amerikāņu bizons” Ineses Mičules režijā.

◊ 25. februārī **Saldū, Avotu ielā 12**, muzikāla izrāde ģimenei “Ķepu patruļa poniju pasaku dārzā”.

◊ 26. februārī **Brocēnu Kultūras centrā** izrāde bērniem “Uzmanību, peles!”

Cits

◊ 1. februārī **Rojas Kultūras centrā** būs skatāma Latvijas filma – komēdija “Vecāku sapulce”.

◊ 3. februārī **Talsu Kultūras centrā** varēs svinēt Meteņus kopā ar folkloras kopu “Talsi”.

◊ 8. februārī **Saldus Bērnu un jaunatnes centrā** Novadnieku pagasta sieviešu senioru kora “Draudzība” 45. jubilejas koncerts. Piedalās solisti Raimonds Patmalnieks, Evika Ulmane, Monta Ķepīte, Brocēnu vīru vokālais ansamblis “Vienmēr jauni”, Saldus senioru akordeonistu ansamblis “Akords”.

◊ 13. februārī **Saldus novada bibliotēkā** stāstu krājuma “Satikšanās” atvēršana un tikšanās ar vienu no autorēm Intu Švažu.

◊ 14. februārī **Talsu Galvenajā bibliotēkā** būs tikšanās ar dziesminieku Ainaru Mielavu; dziesmu tekstu un gleznu albuma “Kad mēness jūrā krīt” atvēršana.

◊ Februārī **Talsu novada muzejā** skatāma izstāde “Pēcskaņa: mūzikas instrumenti Talsu novada muzeja krājumā”. Tajā izlikti seni un vēl senāki mūzikas instrumenti, kas ir sava laika liecinieki.

Teātris kā tilts uz cilvēcību

3

Bet galvenais – lai tie svešie par manu unikalitāti sajūsminās!” Arī attiecībā uz citām problēmām, kā klimata pārmaiņas, izvēles vēlēšanās, liela daļa sabiedrības izliekas, ka problēmu nav, tāpēc uzskata, ka arī teātrī tām nav vietas. “Teātris ir kā tilts, kas mūs aizved pie informācijas un intereses par to,” norāda kritiķe.

Tieši tāpēc sarunas pēc izrādēm ir ļoti svarīgas. Tā rīkotāji satraukušies, vai cilvēki gribēs aizkavēties, tāpēc bijuši pārsteigti par to, cik daudz skatītāju gribēja satikt radošo komandu. Arī aktieri izteicās par sev aktuāliem jautājumiem, kas atklājušies izrādes iestudēšanas laikā – kā atbrīvoties no stereotipiem, kā izprast sieviešu problēmjautājumus, kas valda tajā pasaules

pusē, kā saglabāt cilvēcību, kā aptvert, ka dzīvojam ļoti atšķirīgās realitātēs, tomēr mūs vieno vēlme pēc miera un brīvības.

Gan D. Jonītei, gan R. Bugavičutei-Pēcei vērtīgs iespaids bijis skatītājas, kura strādā iestādē, kur izskata bēgļu lietas, secinātais. Dokumentos redz tikai vārdu un uzvārdu, bet jomas profesionāļiem būtu jāatceras, ka aiz katras rindiņas uz papīra ir dzīvi cilvēki ar savu problēmu gūzmu un apburto loku to risināšanā. “Šādā ziņā izrāde tikai ar baltiem cimdiem pieskaras bēgļu problēmai, kas nav ne slikti, ne labi, jo ar kaut ko ir jāsāk. Teātrī vienmēr svarīgi, lai režisors pats vēlas ar šo tēmu dalīties, nevis tā, ka mums jārunā vairāk par bēgļiem un tāpēc jāiestudē izrādes. Teātris savā ziņā parāda to, ka mēs par to īpaši neinteresējamies,” pauž kritiķe. ■